

gældende, at den tidligere Arvelov hvilede paa den Forudsætning, at Brødrene vare forpligtede til at sørge for Søstrene, som formentlig ikke vare vel skikkede til at passe Formuen; naar disse nu fik forøget Ret til selv at sørge for deres Anliggender, maa man give Forældrene Frihed til at raade over deres Formue paa bedste Maade, efter de særlige Omstændigheder. Den skarpeste Modstand imod Ændringsforslaget gjordes af Proprietær *Drejer*, der erklærede ikke at ville stemme for Loven, hvis det vedtoges, og som i det hele ikke kunde indse nogen Grund til at ændre den nugældende Testationsret. Enden paa Forhandlingerne blev, at Ændringsforslaget toges tilbage, medens Forældrenes Ret til at raade frit over en Fjerdedel af Formuen efter Lehmanns Raad udstraktes til at omfatte en Tredjedel.

Da Loven i denne Skikkelse kom til Folketinget, søgte *H. M. Petersen* at faa den sidste Bestemmelse udstrøgen, idet han hævdede Børnenes naturlige Ret til at arve Forældrenes Efterladenskaber, med mindre de ligefrem havde gjort sig uværdige dertil. Med stor Styrke tog *Tscherning* til Genmæle imod denne Tankegang. Børnene havde slet ingen Ret til Forældrenes Formue, men kun Krav paa at blive opfødte, opdragne og oplærte; hvis man vilde indsætte dem som en Slags Medejere, vilde man baade svække Agtelsen, Pieteten og den barnlige Følelse for Forældrene. Disse burde have fuld Raadighed over deres Ejendom og særlig Ret til at tage større Hensyn til et Barn, der var svageligt eller født meget senere end dets Søsken. *Grundtvig* holdt ogsaa paa Forældrenes Frihed, fordi man maatte gaa ud fra, at de havde den største Interesse for Børnene og bedre end nogen Lov kunde ramme deres Bedste. Müllen alene støttede *H. M. Petersen*, men der samledes kun enkelte Stemmer om dennes Forslag. Den 7. December var Arveloven færdig fra Rigsdagens Side, ti Dage senere end Loven om Kvindens Myndighed.

Allerede længe forinden var Spørgsmaalet om *Kvindens Næringsret* bleven afgjort, og det var gaaet hermed endnu lettere end med de to andre. Da Næringsloven kom til første Behandling i Folketinget den 5. Oktober, udtalte *Monrad*, der dengang var Folketingets Leder ligesom Lehmann Lands tingets, at han ikke kunde indse Grunden til, at der gjordes Adskillelse mellem Handels- og Haandværksnæring. „Hvorfor skal en Dame kunne blive Grosserer, men ikke Skrædder eller Skomager, hvilket dog i mange Henseender ligger hende nærmere? Og hvorfor skal man nægte Kvinden Adgang til at drive Beværtning (hvilket efter § 57 var knyttet til Borger-